

**Uchwała nr XXXII/214/13
Rady Gminy Dobrzyca
z dnia 15 marca 2013 r.**

**w sprawie wystąpienia z wnioskiem o nadanie statusu miasta
miejscowości Dobrzyca.**

Na podstawie art. 4b ust.1-3 oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 2001 r. w sprawie trybu postępowania przy składaniu wniosków dotyczących tworzenia, łączenia, dzielenia, znoszenia i ustalania granic gmin, nadania gminie lub miejscowości statusu miasta, ustalania i zmiany nazw gmin i siedzib ich władz oraz dokumentów wymaganych w tych sprawach (Dz. U. Nr 86, poz. 943 ze zm.), po przeprowadzeniu konsultacji społecznych Rada Gminy Dobrzyca uchwała, co następuje:

§ 1.

Pozytywnie opiniuje się starania w sprawie nadania statusu miasta miejscowości Dobrzyca.

§ 2.

1. Postanawia się wystąpić do Ministra Administracji i Cyfryzacji, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego z wnioskiem o nadanie statusu miasta miejscowości Dobrzyca.
2. Wniosek, o którym mowa w punkcie 1 stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Gminy

Witalis Polrolniczak

Minister Administracji i Cyfryzacji

za pośrednictwem

Wojewody Wielkopolskiego

RG.0112.3.2013

Dobrzyca, 15.03.2013 r.

Rada Gminy Dobrzyca po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami Gminy, niniejszym zwraca się z wnioskiem o nadanie miejscowości Dobrzyca statusu miasta.

Dobrzyca jest miejscowością położoną w województwie wielkopolskim, w powiecie pleszewskim. Status miasta Dobrzyca posiadała przez prawie 500 lat, od 16 maja 1440 roku do 13 czerwca 1934 roku, gdzie na skutek reformy administracyjnej prawa miejskie utraciła. Mieszkańcy nigdy się z tym faktem nie pogodzili. W roku 2014 minie 80 lat od utraty praw miejskich przez naszą miejscowość. Pragniemy przywrócić jej dawny prestiż i tradycje miejskie, dlatego zwracamy się z wnioskiem o nadanie miejscowości Dobrzyca praw miejskich. Inicjatywę Towarzystwa Miłośników Ziemi Dobrzyckiej i Bractwa Strzeleckiego p.w. św. Tekli oraz władz gminy popierają mieszkańcy, którzy podczas przeprowadzonych konsultacji społecznych poparli wniosek o nadanie ich miejscowości praw miejskich. Mieszkańcy w nadaniu praw miejskich widzą nie tylko sprawiedliwość dziejową i przywrócenie historycznych praw miejskich, ale także szansę rozwoju dla swojej miejscowości.

ZARYS DZIEJÓW DOBRZYCY

Dobrzyca to dzisiaj duża ponad 3 tysięczna wieś, położona w południowo-wschodniej Wielkopolsce, w powiecie pleszewskim. Leży przy dawnym trakcie Kalisz – Koźmin zwanym bramą kaliską. Przez Dobrzycę przepływa rzeka Patoka, jest ona lewym dopływem Lutyni, która uchodzi do Warty na północ od Żerkowa, w okolicach miejscowości Dębno. Pierwsze ślady osadnictwa na terenie Dobrzycy jak i sąsiednich miejscowości można zaobserwować już w okresie prehistorycznym, o czym świadczą wykopaliska archeologiczne, przeprowadzone na terenie południowej części wsi. Badania archeologiczne wykonane po raz pierwszy pochodzą z roku 1875, znaleziono wtedy siekierkę kamienną, oraz 3 monety rzymskie.

Inne prace archeologiczne przeprowadzone w 1959 doprowadziły do odkrycia cmentarzyska pochodzącego z okresu halszackiego kultury łużyckiej. Na podobne znaleziska natrafiono w sąsiednich miejscowościach takich jak Lutynia i Sońnica oraz w pobliskim Strzyżewie.

Sama nazwa miejscowości Dobrzyca wywodzi się od słowa „debra” czyli rozlewiska, błota, które tworzyła przepływająca tutaj rzeczka Patoka. Warto także wspomnieć, że nazwa Patoka jest wtórna, pierwotnie rzeczka ta nosiła nazwę Dobrzyca. Trudno ustalić czy starsza jest nazwa rzeczki czy też miasta. Obie jednak nazwy pochodzą od wyrazu „dobry”, a utworzone zostały poprzez dodanie przyrostka -ica. Pierwsza historyczna wzmianka o Dobrzycy pochodzi z roku 1327 wymieniona w Kodeksie Dyplomatycznym Wielkopolski Raczyńskiego, gdzie podpisany jako świadek jest Mikołaj z Dobrzyca, pierwszy znany przedstawiciel rodu Dobrzyckich, herbu Leszczyc. Sama osada ma zapewne o wiele starsze korzenie ponieważ sugeruje się, iż pierwotne wezwanie kościoła św. Krzyża może wskazywać na czasy wczesnochrześcijańskie Polski.

Dnia 16.05.1440 z rąk króla Władysława Jagiellończyka, zwanego później Warneńczykiem, Dobrzyca otrzymała przywileje miejskie wraz z herbem przedstawiającym biały krzyż patriarchalny (jerozolimski, niemiecki, zdwojony) na czerwonym polu. Dobrzyca dzieliła się na miasto Dobrzycę, oraz wieś o tej samej nazwie zwaną także Klonowem. Ogromne znaczenie dla rozwoju tej miejscowości miał biegnący w odległości ok. 1 kilometra na południe od miasta szlak Kalisz – Koźmin. To dzięki tak dogodnemu położeniu przy szlaku handlowym Dobrzyca mogła się rozwijać gospodarczo.

Po otrzymaniu praw miejskich mieszczanie zobowiązani byli dostarczać na wyprawy wojenne rycerzy, na których uzbrojenie musieli dostarczyć pieniądze. Podczas wojny trzynastoletniej z Zakonem Krzyżackim Dobrzyca wysłała jednego rycerza z dwoma pachołkami. W roku 1547 Mikołaj Dobrzycki wybudował nowy kościół (również drewniany) wyposażony w trzy ołtarze i główny – wielki ołtarz z tabernakulum, po prawej stronie ołtarz św. Anny, a po lewej Matki Boskiej. W XVI w. Dobrzycy istniał szpital parafialny o czym świadczy wzmianka z 1579 roku. W wieku XVII i w początku XVIII właścicielami Dobrzyca byli nadal Dobrzyccy jednak część miejscowości często należała do innych szlacheckich rodów. Dużym utrudnieniem w rozwoju były często nawiedzające miasto epidemie, w wyniku epidemii z 1624 roku zmarło ok. 300 mieszkańców, a w okresie październik-grudzień 1708 zmarło 125 osób. Także i działania wojenne nie omijały Dobrzyca. W czasie najazdu Szwedzkiego odbyła się na rynku w 1657 egzekucja Polaków – dezertersów z wojska szwedzkiego. Również i rodzime wojska potrafiły zniszczyć okolicę. W roku 1665 Jerzy Lubomirski, hetman polny podniósł rokosz przeciwko królowi. 10.08. pobił wojska królewskie pod Częstochową, ale poniosłszy sam znaczne straty cofnął się do Wielkopolski. Wojska rokoszan zgromadziły się w okolicach Dobrzyca i poczyniły straty względem tu zamieszkałej ludności. Także i inne klęski nawiedzały miasto. W 1745 roku powódź trwająca od 15 lipca do 29 sierpnia przyczyniła się do wygniecenia zboża, a to spowodowało

drożyznę. Często w Dobrzycy wybuchały pożary, który trawiły całą miejscowość. Pożar z 1752 pochłonął 45 domów, ratusz, szpital, oraz dwie stodoły ze zbożem, natomiast pożar z 29 października 1777 strawił 60 domów mieszkalnych, 39 stodół, ratusz, kościół, dzwonnice, szkołę, i szpital. Pożar ten wybuchł w zachodniej części miasta a wiejący zachodni wiatr przeniósł ogień do centrum. Ocalała wtedy zachodnia część wsi Dobrzyca oraz wieś Klonów. Tak częste kataklizmy powodowały podupadanie miasta. Nowego ducha i nowe regulacje w życiu Dobrzycy wprowadził dopiero Augustyn Gorzeński. Dobrzyca została bowiem sprzedana przez Dobrzyckich w ręce rodziny Gorzeńskich w roku 1717. W roku 1772 Augustyn Gorzeński nabył miasto wraz z przyległościami od swego ojca Antoniego za sumę 280.000 złotych polskich. Miasto miało charakter typowo rolniczy, obok budynków mieszkalnych znajdowały się budynki gospodarcze, ulice za wyjątkiem ul. Koźmińskiej były brukowane. Najokazalszą budowlą na tym terenie był znajdujący się na południe od miasta zamek. Pożar z roku 1777 umożliwił Gorzeńskiemu przeprowadzenie zmian w Dobrzycy. Właściciel przeniósł swoich poddanych oraz zabudowania inwentarskie należące do dworu na prawy brzeg Potoki. Tam poza stawami założył nowy folwark nazywając go od swego imienia Augustynowem. Dla miasta ustanowił plan rozbudowy obejmujący obszar przy rynku, nad ulicą Pleszewską, Cmentarną i Koźmińską. Do centrum przeniesiono rynek któremu nadano kształt wydłużonego czworoboku z którego narożników wybiegały ulice. Chcąc zapobiec w przyszłości pożarom oraz uczynić miasto schludniejszym wyznaczył dwie nowe ulice na miejsce budowy stodół. Wybudował także nowy kościół oraz budynki dla proboszcza i wikarego. Nowo zbudowane miasto powiększyło się w kierunku północnym oraz zachodnim. Zamieszkiwało je 188 osób. Miasto posiadało cały czas dużo wolnych niezabudowanych placów. Chcąc temu zaradzić i zwiększyć siłę Dobrzycy, Gorzeński kazał wydrukować ulotki reklamujące Dobrzycę. Pisał tam, że miasto jest bogate w zboże i ryby oraz w tanie drewno. Informował, że Dobrzyca leży przy wielkim trakcie handlowym. Osadnik miał dostać w mieście ziemię pod budowę domostwa i ogród za darmo. W mieście znajdowała się polska szkoła. Zadbano także o studnie ze zdrową wodą dla ludzi jak i dla inwentarza oraz do ewentualnego gaszenia pożarów. Dzięki nadaniu Dobrzycy nowych regulacji prawnych przez A. Gorzeńskiego 1 VII 1790 roku Dobrzyca zaczęła się rozwijać gospodarczo. Miasto zostało oddzielone od dóbr pańskich. Mieszkańcy miasta wybierali własny zarząd miejski, składający się z burmistrza oraz rajców. Dziedzic nie miał w mieście żadnej władzy ani administracyjnej, ani też policyjnej. Warto tu napisać, że od 1790 Dobrzyca miała aż 11 jarmarków, a reformy poczynione przez Gorzeńskiego przyczyniły się do dużego wzrostu liczby ludności Dobrzycy. W 1810 miasto osiągnęło liczbę 824 mieszkańców. Gorzeński dbał także o rzemieślników, dlatego starał się ich skupić w cechach. Najpierw powołał Cech Powszechny, następnie Cech Szewski i Cech Młynarski. W 1802 roku właściciel założył Bractwo Strzeleckie zrzeszające najbogatszą warstwę mieszczaństwa dobrzyckiego. Rok ten przyniósł także przeniesienie cmentarza na północny skraj miasta. Na przełomie XVIII i XIX wieku gen. Gorzeński rozpoczął przebudowę starego zamku na nowoczesny pałac. Prace prowadzone były pod kierunkiem architekta Stanisława

Zawadzkiego, a dekoracją malarską zajęli się Antoni Smuglewicz i Robert Stankiewicz. Budynek nabrał wtedy kształtów klasycystycznych. Koniec XVIII wieku zapoczątkował istotne zmiany w życiu społecznym i gospodarczym mieszkańców Dobrzycy. Przejście pod panowanie pruskie w 1793 r. spowodowało, że mieszczenie nie byli w stanie płacić wszystkich narzuconych im podatków, dlatego też wystosowali petycję do króla aby zamienił miasto na osadę handlową, jednak władze pruskie nie godziły się na to. Z drugiej strony poczynania ówczesnego właściciela Augustyna Gorzeńskiego spowodowały, że wzrastała liczba osadników olęderskich w okolicznych wsiach, w samej zaś Dobrzycy i w części Klonowa, które były przeznaczone na ogrody dla mieszczan, wyznaczono parcele pod budowę kolonii zwanej Filadelfią. W niej początkowo zamieszkiwało 17 rodzin, a już w II połowie XIX wieku 43 rodziny. Była to ludność w dużej części wyznania ewangelickiego co było przyczyną tego, że tam właśnie około roku 1802 wybudowana została kaplica ewangelicka. Wzrastała też liczba rzemieślników, a dzięki umiejętnemu rozpropagowaniu przez właściciela walorów Dobrzycy także i jej mieszkańców. Miasto zostało uregulowane. Wytyczono proste ulice i rynek powiązane swym sąsiedztwem z siedzibą właściciela. Około roku 1810 w okolicy Dobrzycy stało 10 wiatraków co spowodowało powołanie do życia cechu młynarzy. Opłaty od młynarzy dawały dość duży dochód dworowi. Płacili oni na rzecz Pana około 150 zł. rocznie. Miasto miało swój własny samorząd, składający się z burmistrza, rajców i wójta. Mieszczenie już od końca XVIII wieku byli oczynszowani i płacili na rzecz dworu opłaty od kwarty roli (było 40 kwart). Oprócz tego wyznaczone były działki pod ogrody oraz place pod zabudowy miejskie. W latach 1813-14 miasto nawiedziła epidemia cholery azjatyckiej, przyniesiona prawdopodobnie przez wojska napoleońskie. W wyniku choroby zmarły 122 osoby.

Po śmierci Gorzeńskiego w roku 1816 Dobrzycę odziedziczył gen. Kazimierz Turno, jednak w wyniku ran odniesionych w czasie wojny w Rosji zmarł on już w 1817 r. Majątek odziedziczyła wdowa po generale. W tym też czasie, w roku 1820 Dobrzycę nawiedził kolejny pożar.

W roku 1828 władze pruskie wprowadziły całkowite uniezależnienie się miast od dworu. Po subhaście miasta w roku 1837 Dobrzycza przeszła w ręce barona von Kottwitz, a później jego zięcia Luisa Bandelowa. Zmiana właścicieli Dobrzycy w 1837 roku spowodowała, że zwiększyła się liczba napływającej ludności niemieckiej i żydowskiej. Wzrost ludności wyznania mojżeszowego doprowadził do utworzenia kahału i budowy synagogi. Druga synagoga (po rozebraniu pierwszej) wybudowana była ok. roku 1863, na budowę której pewne kwoty przeznaczył król pruski i baron Rothschild, a już w roku 1841 baron von Kottwitz wznosił nowy kościół ewangelicki, bliżej centrum miasta przy skrzyżowaniu obecnych ulic Koźmińskiej i Krotoszyńskiej (w miejscu dawnej karczmy) który 27 XII 1842 r. poświęcił biskup ewangelicki J. W. Freimaek. W roku 1832, a także w odpust św. Tekli w roku 1838, oraz w 1858 Dobrzycza zmagiała się z pożarem. Pierwszy z nich strawił północną część miasta zamieszkałą głównie przez ludność polską

a spowodowany był podpaleniem stodoły plebańskiej. Od lat 40 XIX wieku pojawia się tutaj coraz więcej domów murowanych, stawianych zwłaszcza w Rynku, oraz przy ulicach Cmentarnej i Koźmińskiej. W tym też czasie istniała szkoła, w której wspólnie uczyły się dzieci polskie, niemieckie i żydowskie. Pieniądze na utrzymanie tej placówki pochodziły ze składek mieszkańców jak i z legatu danego miastu Dobrzycy w 1801 r. w testamencie przez generałową Gorzeńską. Wyznaczony był przez nią także nadział ziemski dla nauczycieli. W czasie Wiosny Ludów mieszczenie i okoliczna ludność wystąpiła przeciwko władzom pruskim. Zrzucono orła pruskiego z ratusza. Utworzony w okolicy Komitet Narodowy miał siedzibę w pobliskim Koźminie. Na jego czele stał dziedzic sąsiedniej Sołnicy Michał Chłapowski. W Dobrzycy, organizację Komitetu podjął ówczesny proboszcz ks. Franciszek Kociński po otrzymaniu polecenia Powiatowego Komitetu Narodowego. Ogłosił tę wiadomość z ambony, wzywając ludność do współpracy z mającym powstać Komitetem. W jego skład weszli: Franciszek Kociński, Antoni Żmudziński – nauczyciel z Dobrzycy, Idzi Biernacki – obywatel-rolnik z Dobrzycy, Michał Koźlik – robotnik dniówkowy z Dobrzycy i Marcin Mikstacki – sołtys ze Strzyżewa. Z ramienia Komitetu Narodowego przybył do Dobrzycy Michał Chłapowski i w czasie jego pobytu powołano podobnie jak w innych miejscowościach Komisję Bezpieczeństwa, której zadaniem było czuwanie nad spokojem i zapobieganie jakimkolwiek rozruchom.

Chłapowski wyjaśnił cel zrywu, którym była walka o sprawy narodowe. Młodzież angażowała się czynnie w te wydarzenia – czego przykładem jest gimnazjalista Tomasz Szukalski. Oprócz młodzieży w szeregach powstańczych znajdowali się także wiekowi już ludzie jak np. liczący 74 lata Kacper Krzywiński. Gdy 10 kwietnia doszło do wkroczenia wojsk pruskich do Dobrzycy, jeden z oddziałów dopuścił się szeregu nadużyć. Donosiła o tym Gazeta Polska opisując te zajścia. Po upadku Wiosny Ludów część mieszkańców miasta była represjonowana. Koniec lat trzydziestych i lata czterdzieste przyniosły zmiany w układzie komunikacyjnym miasta. Nowy przebieg uzyskała droga z Dobrzycy do Pleszewa, którą połączono z drogą do Koźmina. W latach pięćdziesiątych droga Koźmin – Pleszew uzyskała nawierzchnię brukową. Także wybrukowany zostaje Rynek i ul. Krotoszyńska. W roku 1840 utworzono pocztę w Dobrzycy, która miała połączenie dylizansowe z Koźminem. W tym też czasie wzniesiono nowy budynek poczty, który mieścił urząd pocztowy jak i mieszkanie dla naczelnika. W 1861 Dobrzyca liczyła 1102 mieszkańców, a w 1880 -1310 w tym 710 katolików, 442 ewangelików i 152 Żydów. Spośród wszystkich mieszkańców miasta było 249 analfabetów. Mieszkańcy trudnili się głównie rolnictwem, chowem bydła i trzody chlewnej, wyrabiali także szufle i rydle. W Dobrzycy znajdowały się: cegielnia, 2 gorzelnie oraz mała fabryka maszyn. Ponadto w mieście funkcjonowały: towarzystwo pożyczkowe, agencja pocztowa oraz biuro telegraficzne. W roku 1885 przy Rynku w Dobrzycy na miejsce starego szpitala po wykupieniu sąsiedniej parceli wzniesiono nowy szpital parafialny, wymurowany za sumę 13.577 marek. W roku 1890 Arthur Bandelow postanawia sprzedać Dobrzycę. W wyniku transakcji majątność trafia w polskie ręce rodziny Czarneckich herbu Prus III. Wraz z przejściem przez hr. Józefa Czarneckiego Dobrzycy można zaobserwować

zwiększenie się aktywności społecznej i gospodarczej mieszkańców. Józef Czarnecki wspólnie z ks. Stanisławem Nizińskim założyli Kółko Rolnicze. Sam Czarnecki przez wiele lat przewodniczył tej organizacji. Również z ks. Nizińskim hr. Czarnecki uczestniczył w zakładaniu Banku Ludowego. W roku 1908, gdy udało się wykupić od dotychczasowego właściciela – Żyda – handel zbożem i założyć w jego miejsce Rolnika, hr. Czarnecki objął prezesurę Rady Nadzorczej. Oprócz tego hrabia działał także w Towarzystwie Przemysłowców oraz w Bractwie Strzeleckim. Warto także zwrócić uwagę na zmniejszającą się w tym okresie w Dobrzycy liczbę ludności pochodzenia żydowskiego. Gdy w 1880 r. było ich 150 i posiadali 6 karczem, to w roku 1900 liczba ta zmniejszyła się do 87 osób i tylko 1 karczmy żydowskiej. Koniec XIX i początek XX wieku przyniósł umocnienie się pozycji Polaków w Dobrzycy. Bardzo dobrym tego przykładem może być skład rady miejskiej w której było 4 Polaków, 1 Niemiec i 1 Żyd. Ważną inwestycją z przełomu XIX i XX wieku, która wpłynęła na rozwój komunikacyjny jak i transportowy, była budowa linii kolejki wąskotorowej Krotoszyn – Dobrzyca – Pleszew. Rozpoczęła się ona w 1898 roku. Pierwszy 26-cio kilometrowy odcinek z Krotoszyna do Dobrzycy został otwarty 10 VII 1900 roku. Jego przedłużenie do Pleszewa Dworca (Kowalewa) zostało otwarte we wrześniu tego roku, kolejny odcinek łączący Dworzec PKP z miastem Pleszewem uruchomiono 21 I 1901 roku. Kolej ta wybudowana została z funduszy powiatowych, a jej kapitał wynosił 1.413.000 marek. Szerokość toru wynosiła 750 mm, a ich łączna długość to 39,3 km. Budowa kolejki połączyła Dobrzycę z Krotoszynem i Pleszewem, ułatwiając przede wszystkim miejscowym folwarkom zbyt płodów rolnych, głównie buraków cukrowych do cukrowni w Zdunach i w Witaszycach. Dzięki tej inwestycji ułatwiony został – w okresie późniejszym – także transport osobowy, chociaż wprowadzone taryfy tak towarowe jak i osobowe były dość wysokie i bez poważnej konieczności nie każdy mógł sobie pozwolić na przejazd kolejką. Dworzec kolejowy w Dobrzycy stał się źródłem aktualnych informacji o wydarzeniach w sąsiednich miejscowościach, a to z tego względu, że tylko tam dochodziły wiadomości telegraficzne.

W roku 1908 w Dobrzycy działalność zawodową prowadziło: 7 szewców, 4 rzeźników, 2 kowali, 1 dekarz, 1 cieśla, 1 rymarz/siodlarz, 1 piekarz, 1 stolarz, 1 stelmach, 1 sitarz/ślifierz. Ponadto w Dobrzycy funkcjonowała mleczarnia dominialna, 2 podmioty określone jako oberże i hotele, 1 lejnarnia cyny, 1 handel obuwiami, 1 handel strojami i towarami modnymi, 1 handel kolonialny, 1 fabryka maszyn i 2 lakiernie. Ówczesne miasto zamieszkiwało 1309 osób. Spośród tej liczby 891 osób to katolicy co stanowiło 68,1% ogółu mieszkańców, 361 to ewangelicy czyli 27,5% a 57 to osoby wyznania mojżeszowego (4,4%). Podobnie jak w całej Wielkopolsce także i w Dobrzycy po wprowadzeniu rządowego nakazu nauki religii w języku niemieckim, wybuchły strajki dzieci szkolnych. W 1901 r. gdy wprowadzono zakaz nauki po polsku w klasach wyższych ówczesny dobrzycki proboszcz ks. Stanisław Niziński urządził w kościele przy pomocy Jadwigi Wrzyszczyńskiej i Agnieszki Szulcówny naukę języka polskiego. Gdy dowiedział się o tym burmistrz Dobrzycy Otto Brandenburger postanowił interweniować i dnia 19 VI 1901 wspólnie z żandarmem wtargnął do kościoła. W zamieszaniu jakie się w tym momencie wytworzyło,

obie uczennice zdążyły z kościoła umknąć. Proboszcz zaprotestował przeciwko takim poczynaniom władz i wytoczył im proces o „najście domu”. Rozprawa została jednak przegrana, a proboszcz musiał uiścić koszty procesu. Kilka lat później 25 IX 1906 w Dobrzycy tak jak i w innych miejscowościach prowincji nastąpił wybuch strajku dzieci szkolnych które nie chciały na lekcjach religii mówić po niemiecku. Dzieci codziennie odsiadywały od 1 do 3 godzin aresztu za „duchową nieobecność na religii”. Karane były także wielostronicowymi zadaniami. Konsekwencje ponieśli także rodzice którzy wysyłali do nauczycieli kartki zawiadamiając, że wydali dzieciom stanowczy zakaz używania języka niemieckiego na lekcjach religii. Rodzice ci karani byli przez Izbę Karną z Krotoszyna dotkliwymi wyrokami. Także i gminie wstrzymano dotacje na cele szkolne w kwocie 1.540 marek oraz zatrudniono specjalnego nauczyciela „karnego”. Strajk zakończył się dopiero po wyroku sądu z 16 V 1907, który wymierzył rodzicom wysokie grzywny i zagroził że w razie dalszego oporu dzieci zostaną wysłane w głąb Rzeszy na wychowanie. W takiej sytuacji 16 V 1907 podczas zebrania rodziców na dobrzyckiej plebani z wielkim żalem uchwalono zakończenie strajku.

24 listopada 1912 roku z inicjatywy komitetu wyborczego w Dobrzycy odbył się wiec na którym zebrani protestowali przeciwko ustawie o wywłaszczeniu. Podczas wystąpienia głośzono: „... 1) że nikt z nas nie sprzedaje ani garści ziemi w obce ręce, 2) że nikt z nas nawet swojemu nie sprzedaje ziemi dla zysku, lecz chyba z koniecznej potrzeby, 3) że każdy z nas starać się będzie wykupić jak najwięcej ziemi z rąk obcych, 4) że każdy z nas sprzedawczyka uważać będzie na Judasza i zerwie z nim wszelkie stosunki, choćby był najbliższym krewnym, 5) że każdy z nas jak najściślej spełniać będzie hasło <<swój do swego>> w celu wzmocnienia siły materialnej społeczeństwa naszego, 6) że każdy z nas składać będzie swe oszczędności tylko w naszych Bankach ludowych i w ogóle popierać nasze instytucje, 7) że każdy z nas w łonie rodzinnym i pomiędzy znajomymi usilnie starać się będzie o oświatę i uświadczenie narodowe, 8) że każdy z nas stanie w szeregach jakiegokolwiek towarzystwa polskiego i w jego pracy gorliwy brać będzie udział, 9) że wszyscy uważać się będziemy za członków jednej rodziny: prywatne nieporozumienia oddawać sądom polubownym w naszych towarzystwach – a w sprawach publicznych zawsze i bezwzględnie występować zwartą siłą za wskazówką naszych legalnych władz.” W czasie I Wojny Światowej zaciągnięto do wojska pruskiego 343 mężczyzn „katolików i Polaków” z parafii Dobrzyca. Nieznana jest natomiast liczba Niemców dobrzyckich powołanych pod broń. Do swych domów z frontu nie powróciło już 46 osób, rannych zostało 161, dostało się do niewoli 41, a powróciło rannych 67 osób. Wyzwolenie Dobrzyca spod władzy niemieckiej dokonało się 4 I 1919 roku gdy do miasta wkroczył oddział powstańczy z Rozdrażewa pod dowództwem sierżanta Pabicha. Pierwszym polskim tymczasowym burmistrzem został wybrany emerytowany nauczyciel Jakub Śniatała, ojciec miejscowego proboszcza. Od 1 IV 1920 burmistrzem Dobrzyca został rymarz Stanisław Kierczyński. Druga połowa lat dwudziestych przyniosła Dobrzycy nadanie nazw ulic. Postanowiono o nazewnictwie kierunkowym, wychodząc z założenia że będzie ono wieczne a nazwy okolicznościowe mogą się zmieniać w zależności od sytuacji politycznej. W 1930 roku Rynek w Dobrzycy wzbogacił się o nowy gmach ratusza. Powstał z przebudowy

dawnego budynku pochodzącego z II poł. XIX wieku. Budowniczym tego obiektu był Nikodem Gulcz. U zbiegu ulicy Koźmińskiej i Parkowej z inicjatywy miejscowego proboszcza został wzniesiony pomnik ku czci poległych w czasie I Wojny Światowej. Monument był dziełem Józefa Włodarczyka z Krotoszyna. Jego kształt przypominał ściętą piramidę zwieńczoną kulą, na niej krzyż walecznych, a na bokach tablice z nazwiskami poległych. W roku 1933 dokonano poświęcenia pomnika.

Ważnym wydarzeniem w dziejach Dobrzycy międzywojennej była utrata w 1934 roku praw miejskich. Wiązało się to z reformą administracyjną która likwidować miała miasta poniżej 3 tysięcy mieszkańców, wprowadzała poza tym gminy zbiorowe. Dobrzyca w roku 1934 miała 1187 mieszkańców. Władze powiatowe wystosowały do rady miejskiej pismo o wyrażenie zgody na utratę praw lub opracowanie planu rozwoju swego miasta. Taki plan został niebawem przygotowany. Przewidywał on włączenie do miasta dwóch wsi: Klonowa oraz Olesia, a także majątków Dobrzyca Zamek i Nowy Świat oraz młeczarni i zabudowanych nieruchomości. Niestety opinia mieszkańców wymienionych obszarów, a także i hr. Czarneckiego właściciela majątków na temat włączenia do miasta była negatywna, a wiązała się zapewne z obawą o podniesienie podatków. W związku z taką sytuacją w roku 1934 nastąpiła utrata praw miejskich. Jedynym plusem tej sytuacji było włączenie w obszar wsi Dobrzyca wyżej wymienionych miejscowości i obszarów.

Struktura społeczna Dobrzycy w okresie międzywojennym a zwłaszcza w opracowanym okresie 1920 – 1931 pokazuje którzy spośród przedstawicieli poszczególnych grup zawodowych najczęściej przewijali się przez Dobrzycę. Największą liczbę osób w tym okresie stanowią robotnicy i robotnice (205), służący i służące (137), poza tym wielu jest gospodarzy (43). Spośród przedstawicieli inteligencji największą grupę stanowią nauczyciele (27 w tym 1 nauczyciel domowy), spotykamy także 1 proboszcza, 2 pastorów, 1 studenta, aptekarza i dwóch lekarzy (z tym że jeden z nich dr Paweł Smolin mieszkał w Dobrzycy tylko od 24 VII 1926 do 1 VI 1927). Poza tym w Dobrzycy w w/w okresie odnajdziemy 24 ślusarzy, 23 obuwników/szewców, 16 górników, 13 kupców, 11 piekarzy, 8 stolarzy, 8 posterunkowych, pracowników kolejowych, 2 handlarzy, 1 kapitalistę, 1 właściciela składu i przedstawicieli wielu innych zawodów, jednak w niewielkiej liczbie. W latach 1937-1939 funkcjonowało w Dobrzycy 7 sklepów spożywczych, 5 mięsnych + masarnie, 3 sklepy galanteryjne oraz materiałów odzieżowych, 1 sklep gospodarstwa domowego i materiałów budowlanych, 2 sklepy z warsztatami rowerowymi i z radiami, 1 sklep nasienny (Sp. „Rolnik”), 6 restauracji. Było także 6 kowali, 2 rymarzy, 5 piekarni, 4 kołodziei, 5 stolarzy, 6 szewców, 6 krawców, 3 fryzjerów, 2 skupy zboża i opału.

Wybuch II Wojny Światowej czyli 1 września 1939 spowodował, że część mieszkańców Dobrzycy opuściła swą miejscowość a przez nią przechodziły rzesze uciekinierów z innych miejscowości „uciekając za Prosnę”. W tym też dniu (1 IX)

Józef Lasociński zawiadzany został do „Magistratu” i z rąk kapitana Wojska Polskiego otrzymał pisemną nominację na komendanta „miasta”. Zorganizował patrole które dbały o porządek i strzegły opuszczonych domów przed rabusiami. Wieczorem 5 września 1939 roku zmotoryzowany oddział wojska niemieckiego wjechał od strony Koźmina do Dobrzycy. Dowódca tego oddziału odebrał władzę Józefowi Lasocińskiemu i mianował amtskomissarem Herberta Laubego, pracownika fabryki maszyn rolniczych Fritza Gretschiela. Wprowadzono godzinę policyjną, uzbrojone niemieckie patrole chodziły po ulicach. 6 września około godz. 16 od strony ul. Cmentarnej wjechał na Rynek samochód z oddziałem Straży Porządkowej z Witaszyc, który zaatakował Urząd Gminy. Doszło do wymiany ognia, w której został ranny dowódca witaszycyjskiej straży. Niemcy wystraszyli się tak bardzo tej sytuacji, że amtskomissar Laube uciekł motocyklem do oddalonego o 6 kilometrów Koźmińca i wrócił do Dobrzycy dopiero wieczorem.

W pałacu w Dobrzycy od września do grudnia funkcjonował obóz przejściowy dla 52 ziemian z terenu południowej Wielkopolski. W czasie okupacji wszelkie instytucje przestały działać lub zostały przejęte przez Niemców. Kościół został zamknięty, a mieszkańcy chryčili swoje dzieci w Mokronosie. Dziesięciu dobrzyczan za nielegalne słuchanie radia zostało uwięzionych, byli represjonowani a część z nich trafiła do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Wielu młodych mieszkańców Dobrzycy i okolicy zostało wywiezionych na przymusowe roboty w głąb Rzeszy. Część mieszkańców została wysiedlona ze swych domów a na ich miejsce wprowadzono Niemców. Wyzwolenie Dobrzycy nastąpiło 24 stycznia 1945 roku gdy do miejscowości wkroczył od strony Pleszewa oddział Armii Radzieckiej. Już w lutym 1945 uruchomiono szkołę podstawową. Utworzono także kursy dokształcające dla osób dorosłych, którym wojna uniemożliwiła edukację. Ważnym wydarzeniem 1945 roku była wizyta pochodzącego z pod dobrzycyjskiego Strzyżewa wicepremiera Stanisława Mikołajczyka. Przybył on do Dobrzycy prywatnie na chrzciny syna swego szwagra. Premier witany był entuzjastycznie kwiatami. Przed szkołą dzieci wiwatowały na jego cześć. Po zakończeniu II wojny Światowej Dobrzyca znajdowała się w obszarze działania poakowskiego oddziału partyzanckiego pod dowództwem kpt. Jana Kępińskiego „Błyska”. Kpt. „Błysk” operował na obszarze Kalisz – Ostrów Wlkp. – Krotoszyn – Jarocin – Pleszew i od czasu do czasu „odwiedzał” także Dobzycę. Najgłośniejszą akcją „Wielkopolskiego Atamana” przeprowadzoną w Dobrzycy był nocny atak 25 września 1945 na miejscową placówkę Urzędu Bezpieczeństwa. Następnego dnia komendant dobrzycyjskiego UB wyprowadził się. 10 listopada 1945 został zastrzelony miejscowy działacz Polskiej Partii Robotniczej Franciszek Wrobiński, zastępca wójta Dobrzycy. Do dziś niewiadomo kto dokonał tego czynu. Od roku 1946 następowała parcelacja majątku hr. Stefana Czarneckiego. Robotnicy rolni otrzymali od 7,5 do 16,5 ha gruntów rolnych. Do 1950 roku gospodarzyli indywidualnie. 21 czerwca 1950 utworzono Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną „Nowy Świat” którą założyło 22 członków, wnosząc 242 ha ziemi. Podobnie wyglądała sytuacja z RSP „Augustynów”. W Dobrzycy w miejsce fabryki Gretschiela utworzona została fabryka maszyn rolniczych.

Upaństwowiono w tym czasie fabrykę walizek, tworząc w jej miejsce fabrykę obuwia. Do 1950 została przeprowadzona elektryfikacja.

W okresie powojennym w budynku pałacu mieściły się: biura fabryki obuwia, szkoła podstawowa, biblioteka a później mieszkania lokatorskie. Od 1988 Zespół Pałacowo – Parkowy został przejęty przez Muzeum Narodowe w Poznaniu. Po gruntownym remoncie prowadzonym w latach 90. XX wieku i na początku XXI wieku mieści się tutaj Muzeum Ziemiaństwa – Instytucja Kultury Samorządu Województwa Wielkopolskiego.

W latach 70. XX wybudowano nową szkołę podstawową, w której dzisiaj mieści się gimnazjum. W 2001 oddano do użytku nowy budynek szkolny przeznaczony na szkołę podstawową, przeniesiona z budynku gimnazjum. W Dobrzycy działa także Niepubliczne Liceum Ogólnokształcące dla dorosłych.

Po roku 1990 w Dobrzycy powstało wiele firm, w tym m. in. Vitax – zakład specjalizujący się w produkcji herbat ziołowych (obecnie część koncernu Multeafil) oraz Zakład Drobiarski ADROS.

Miejscowość Dobrzyca spełnia przesłanki, o których mowa w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

Dobrzyca jest centrum gospodarczo – administracyjnego Gminy. Swoją siedzibę mają tutaj między innymi obok organów Gminy placówki oświatowe: Przedszkole, Szkoła Podstawowa im. Mikołaja Kopernika, Gimnazjum im. Stanisława Mikołajczyka, Niepubliczne Liceum Ogólnokształcące dla dorosłych, Uzupełniające Liceum Ogólnokształcące, placówki z zakresu ochrony zdrowia: Ośrodek Zdrowia (mieszczą się tam 3 NZOZ: Cor-Medicus, Izamed oraz Poradnia Pielęgniarek i Położnych), 2 prywatne gabinety stomatologiczne, 2 Apteki; są tutaj 2 Banki, Urząd Pocztowy, Posterunek Policji, Kościół, Muzeum Ziemiaństwa Zespół Pałacowo-Parkowy, Gminne Centrum Kultury, Gminna Biblioteka, Hala Widowiskowo - Sportowa, Zakład Komunalny, stacje paliw, rozwinięta sieć placówek handlowych i usługowych, zakłady produkcyjne. W miejscowości działają liczne stowarzyszenia o charakterze oświatowym, kulturalnym i społecznym: Towarzystwo Miłośników Ziemi Dobrzyckiej, Klub Europejski w Dobrzycy, Bractwo Strzeleckie p.w. św. Tekli, Stowarzyszenie Inicjatyw Społecznych Mieszkańców Gminy Dobrzyca w Dobrzycy, Stowarzyszenie św. Tekli, Bractwo św. Anny, koło Towarzystwa im. Stanisława Mikołajczyka, koło Polskiego Związku Emerytów, Rencistów i Inwalidów. W Dobrzycy ma siedzibę Gminny Związek Rolników Kółek i Organizacji Rolniczych. Działają również koła partii politycznych. W Dobrzycy działa jednostka Ochotniczej Straży Pożarnej włączona do Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego. Przy OSP od lat funkcjonuje orkiestra dęta. Ponadto działalność sportową

prowadzą: Międzyzakładowy Ludowy Klub Sportowy „Czarni” Dobrzyca, Uczniowski Klub Sportowy „Kopernik” Dobrzyca oraz Uczniowski Klub Sportowy „Platan” działający przy dobrzyckim gimnazjum.

Dobrzyca wyposażona jest praktycznie w pełną infrastrukturę techniczną. Od wielu lat miejscowość jest w 100% zwodociągowana i znacznej części zgazyfikowana. Zaopatrzenie w wodę odbywa się z ujęć znajdujących się na terenie gminy. Stacje wodociągowe posiadają ciąg technologiczny uzdatniający wodę przeznaczoną do picia. Miejscowość jest w znacznej części skanalizowana i podłączona do zmodernizowanej gminnej oczyszczalni ścieków. Obecnie trwają prace mające na celu skanalizowanie pozostałej, niewielkiej już części miejscowości. Gmina pozyskała na ten cel środki z Wielkopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego, w działaniu 3.4 Gospodarka wodno-ściekowa. Zakończenie rzeczowe Projektu planuje się wykonać do dnia 31.12.2013r. Dobrzyca posiada selektywną zbiórkę odpadów. Miejscowość ma pełny dostęp do telefonów, a w ostatnich latach również do Internetu.

Układ urbanistyczny i komunikacyjny Dobrzyca jest typowy dla małomiasteczkowych układów przestrzennych. W centrum znajduje się Rynek o wymiarach około 115 m na 50 m. Wokół rynku posadowione są pochodzące XIX i XX wieku jedno i dwukondygnacyjne kamienice mieszczkańskie. Z rynku wychodzą promieniście główne ulice miejscowości z gęstą zabudową jednorodzinną. Sposób zagospodarowania centrum miejscowości nosi cechy charakterystyczne dla przestrzeni miejskich: utwardzone place publiczne, parkingi, ciągi komunikacyjne i piesze, oświetlenie ulic i placów, odpowiednie odwodnienia (kanalizacja burzowa), brak zabudowań związanych z produkcją rolniczą. Stan zabudowy w miejscowości ocenia się jako dobry. Gmina Dobrzyca posiada uchwalony Miejskowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego (23.10.2006) mający potencjał rozwojowy dla przyszłego miasta. Określenie granic projektowanego miasta nie jest zbyt szerokie.

Do najciekawszych zabytków architektonicznych, kulturowych, wyznaniowych, obiektów przyrodniczych, miejsc pamięci należą:

- Pałac klasycystyczny (przebudowany w XVIII w. z XV – wiecznej fortalicji, bogato zdobiony polichromiami iluzjonistycznymi autorstwa Antoniego Smuglewicza i Roberta Stankiewicza oraz sztukateriami Michała Ceptowskiego), w którym obecnie mieści się Muzeum Ziemiaństwa.
- Zespół Pałacowo-Parkowy, nazywany jest często „Wielkopolskimi Łazienkami”.
- W pałacowym parku krajobrazowym można zobaczyć 35 drzew posiadających status pomników przyrody. Rośnie tam również platan klonolistny – jeden z największych w Polsce – zasadzony podobno dla uczczenia Konstytucji 3 Maja przez samego Gorzeńskiego oraz paklon – najstarsze drzewo tego gatunku w Polsce (posadzone około 1680 r.).

Na terenie 10 ha parku w stylu angielskim znajdują się pamiętające XVIII w. pawilony ogrodowe:

- Panteon z końca XVIII w. – (w XIX w. zwany kaplicą kalwińska, w XX w. lożą masońską),
- Oficyna (z XIX w),
- Monopter (XVIII/XIX w.),
- Domek Ogrodnika z XIX w.

Na dobrzyckim rynku znajdują się:

- XVIII – wieczny Kościół Parafialny pw. Św. Teki,
- Zajazd Pocztowy z sienią przejazdową z XVIII w.,
- Obelisk poświęcony Stanisławowi Mikołajczykowi (odstąpiony w 1991 roku).

Dużą uwagę zwraca też:

- Kościół poewangelicki z 1841 r.,
- Pomnik Poległych w Walce o Niepodległość, Obronę Ojczyzny,
- Najstarszy zachowany budynek mieszkalny – dom naczółkowy z 1815 roku na ulicy Koźmińskiej.
- Kamienice miejskie z przełomu XIX i XX wieku.

Ogółem na terenie Dobrzycy znajduje się kilkadziesiąt zabytkowych budynków i budowli.

Powierzchnia miejscowości Dobrzyca wynosi 1969,8450 ha. Użytki rolne użytkowane są jako grunty zagrodowe, bowiem gospodarstw rolnych powyżej 5 ha jest 57. Gospodarka rolna prowadzona jest głównie na obrzeżach miejscowości. Granice przyszłego miasta pokrywać się będą dokładnie z granicami obrębu ewidencyjnego Dobrzycy (numer GUS 302003_2.0002). Dobrzycę zamieszkuje 3.227 mieszkańców: grupa 0-18 lat 671 osób, grupa 19-25 lat 354 osoby, grupa 26-60 lat 1.651 osób, grupa 61-100 lat 551 osób (dane z Ewidencji Ludności na koniec 2012 r.). Mieszkańcy Dobrzycy znajdują zatrudnienie w różnych gałęziach gospodarki, zarówno w samej Dobrzycy, jak też w pobliskich miastach Pleszewie, Jarocinie. Na terenie Dobrzycy ogółem było 265 podmiotów gospodarki narodowej zarejestrowanych w rejestrze REGON (wg rodzajów działalności: rolnictwo, leśnictwo, łowiectwo, rybactwo – 15, przemysł i budownictwo – 75, usługi – 175; (dane GUS za rok 2010, Statystyczne Vademecum Samorządowca 2011, www.stat.gov.pl). 91% ludności Dobrzycy w wieku produkcyjnym znajduje zatrudnienie poza rolnictwem. Liczba ludności całej gminy to 8.404 osoby. Struktura wiekowa dla gminy przedstawia się następująco: grupa 0-18 lat 1.877 osób, grupa 19-25 lat 940 osób, grupa 26-60 lat 4.148 osób, grupa 61-100 lat 1.439 osób (dane z Ewidencji Ludności na koniec 2012 r.). W całej gminie Dobrzyca ubezpieczeniem KRUS objętych jest zaledwie 773 osoby (dane na 31.12.2012 r.) co stanowi 15% mieszkańców gminy w wieku produkcyjnym. Nadmienić należy, że w tej grupie mieści się również część małych przedsiębiorców.

Zmiana statusu nie spowoduje stałych kosztów. Jednorazowe koszty związane z wymianą pieczęci, szyldów itp. szacowane są na około 6.000 zł. Z uwagi na fakt, że granice

miasta będą pokrywać się z granicami istniejącego obrębu ewidencyjnego Dobrzyca, nie przewiduje się kosztów utworzenia nowej jednostki ewidencyjnej w ewidencji gruntów i budynków.

Powierzchnia obrębów dla jednostki ewidencyjnej Dobrzyca według stanu na dzień 07.02.2013 r. przedstawia poniższa tabela.

Obręb ewidencyjny	Powierzchnia obrębów ewidencyjnych w zaokrągleniu do 1 ha	Powierzchnia obrębów ewidencyjnych w zaokrągleniu do 0.01 ha	Powierzchnia obrębu ewidencyjnego w odniesieniu do całej gminy Dobrzyca w %
0001 – Czarnuszka	499	499,26	4
0002 – Dobrzyca	1970	1969,85	17
0003 – Fabianów	525	524,87	5
0004 – Galew	979	978,68	8
0005 – Gustawów	210	209,57	2
0006 – Izbiczo	490	489,89	4
0007 – Karminiek	224	224,08	2
0008 – Karmin	1240	1240,19	11
0009 – Karminiec	348	348,32	3
0010 – Koźminiec	960	960,01	8
0011 – Lutynia	678	677,67	6
0012 – Polskie Olędry	735	734,63	6
0013 – Sośnica	1108	1107,74	10
0014 – Sośniczka	300	300,45	3
0015 – Strzyżew	513	513,47	4
0016 – Trzebin	425	424,95	4
0017 – Trzebowa	416	415,88	4

Od dłuższego czasu Towarzystwo Miłośników Ziemi Dobrzyckiej prowadzi aktywną kampanię społeczną na rzecz przywrócenia miejscowości Dobrzyca statusu miasta. Do Rady Gminy w Dobrzycy wpłynęły dwa wnioski: od Towarzystwa Miłośników Ziemi Dobrzyckiej

i Bractwa Strzeleckiego p.w. św. Tekli o przywrócenie miejscowości Dobrzyca statusu miasta. W zgodzie z obowiązującą Uchwałą Nr XXXI/201/13 Rady Gminy Dobrzyca z dnia 04 lutego 2013 roku w sprawie: zasad i trybu przeprowadzania konsultacji społecznych z mieszkańcami Gminy Dobrzyca w zakresie wniosku o nadaniu miejscowości Dobrzyca statusu miasta.

Konsultacje zostały przeprowadzone w następujący sposób :

Komisje powołane przez Wójta Gminy Dobrzyca składające się z trzech osób w tym: sołtysa i dwóch członków Rady Sołectkiej z danego sołectwa lub dwóch pracowników Urzędu Gminy udały się w dniach od 04.03.2013 r. do 09.03.2013 r. do mieszkańców Gminy Dobrzyca zamieszkujących dane sołectwo posiadających czynne prawo wyborcze, zgodnie z listą sporządzoną przez Wójta Gminy Dobrzyca zawierającą: imię, nazwisko, adres, numer PESEL mieszkańca oraz pytanie: „Czy chce Pan/Pani wziąć udział w konsultacjach społecznych dotyczących wniosku o nadanie miejscowości Dobrzyca statusu miasta”?

Tożsamość mieszkańca Komisja ustalała na podstawie dowodu osobistego.

W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie mieszkaniec gminy składał podpis obok udzielonej odpowiedzi potwierdzając jednocześnie odbiór karty do głosowania.

Karta do głosowania zawierała pytanie: „Czy jesteś za nadaniem miejscowości Dobrzyca statusu miasta?” i wyborze jednego z wariantów odpowiedzi na („TAK”, „NIE”, „WSTRZYMUJĘ SIĘ”) przez postawienie znaku X. Karta do głosowania była wrzucana do urny będącej w posiadaniu członków Komisji.

Każdego dnia przed rozpoczęciem konsultacji Komisja sprawdzała i opieczętowywała pieczęcią Rady Sołectkiej urnę do głosowania.

Na koniec każdego dnia konsultacji Komisja opróżniała urnę, liczyła głosy i sporządzała protokół.

Osoby, które nie wzięły udziału w konsultacjach od 04.03.2013 r. do 09.03.2013 r. mogły to zrobić w dniu 10.03.2013r. w godzinach od 10.00 do 13.00 w Urzędzie Gminy w Dobrzycy w obecności powołanej przez Wójta Komisji składającej się z trzech radnych.

Komisja Rewizyjna dokonała rozliczenia kart do głosowania i na podstawie protokołów z poszczególnych dni konsultacji sporządziła protokół końcowy.

Wyniki konsultacji społecznych w miejscowości Dobrzyca przedstawia poniższa tabela.

L.p.	Nazwa jednostki pomocniczej gminy.	Liczba osób uprawnionych do głosowania.	Liczba osób, które wzięły udział w konsultacjach.	Liczba oddanych głosów popierających.	Liczba oddanych głosów przeciwnych.	Liczba oddanych głosów wstrzymujących.	Liczba oddanych głosów nieważnych.
1.	Dobrzyca	2225	1211	641	525	37	8
2.	Dobrzyca Nowy Świat	614	305	109	182	12	2
Razem		2839	1516	750	707	49	10

Procent osób uprawnionych z sołectw Dobrzyca i Dobrzyca – Nowy Świat, które wzięły udział w konsultacjach.	Procent głosów na „TAK” oddanych w sołectwach Dobrzyca i Dobrzyca-Nowy Świat.	Procent głosów na „NIE” oddanych w sołectwach Dobrzyca i Dobrzyca-Nowy Świat.	Procent głosów „WSTRZYMUJĄCYCH” oddanych w sołectwach Dobrzyca i Dobrzyca-Nowy Świat.	Procent głosów nieważnych oddanych w sołectwach Dobrzyca i Dobrzyca-Nowy Świat.
53,40%	49,47%	46,64%	3,23%	0,66%

Wyniki konsultacji w pozostałych 15 sołectwach Gminy Dobrzyca.

L.p.	Nazwa jednostki pomocniczej gminy.	Liczba osób uprawnionych do głosowania.	Liczba osób, które wzięły udział w konsultacjach.	Liczba oddanych głosów popierających.	Liczba oddanych głosów przeciwnych.	Liczba oddanych głosów wstrzymujących.	Liczba głosów nieważnych.
1.	Czarnuszka	117	64	29	27	7	1
2.	Fabianów	517	190	115	59	15	1
3.	Galew	384	116	50	51	11	4
4.	Izbiczno	173	86	21	57	6	2
5.	Karminiek	247	141	40	90	11	0
6.	Karmin	327	93	83	7	1	2
7.	Karminiec	155	101	28	69	3	1
8.	Koźminiec	474	295	193	89	13	0
9.	Lutynia	309	149	103	41	5	0
10.	Polskie Ołędry	310	231	29	183	17	2
11.	Sośnica	424	160	66	78	13	3
12.	Sośniczka	80	44	25	17	2	0
13.	Strzyżew	192	125	75	40	7	3
14.	Trzebin	119	85	35	47	3	0
15.	Trzebowa	176	145	121	20	4	0
Razem		4004	2025	1013	875	118	19

Procent osób uprawnionych z pozostałych 15 sołectw, które wzięły udział w konsultacjach.	Procent głosów na „TAK” oddanych w pozostałych 15 sołectwach.	Procent głosów na „NIE” oddanych w pozostałych 15 sołectwach.	Procent głosów „WSTRZYMUJĄCYCH” oddanych w pozostałych 15 sołectwach.	Procent głosów nieważnych oddanych w pozostałych 15 sołectwach.
50,57%	50,02%	43,21%	5,83%	0,94%

Spośród mieszkańców Gminy Dobrzyca biorących udział w konsultacjach **49,79 %** głosowało za nadaniem miejscowości Dobrzyca statusu miasta, **44,68 %** było przeciw, **4,72 %** wstrzymało się od głosu.

W dniu 15 marca 2013 roku Rada Gminy Dobrzyca podjęła uchwałę Nr XXXII/214/13 w sprawie opinii dotyczącej nadania miejscowości Dobrzyca statusu miasta.

Wobec powyższego Rada Gminy Dobrzyca wnioskuje jak na wstępie.

Załączniki:

1. Zaświadczenie Starosty Pleszewskiego.
2. Uchwała Rady Gminy Dobrzyca Nr XXXI/201/13 Rady Gminy Dobrzyca w sprawie zasad i trybu przeprowadzania konsultacji społecznych z mieszkańcami Gminy Dobrzyca w zakresie wniosku o nadaniu miejscowości Dobrzyca statusu miasta.
3. Protokół końcowy konsultacji społecznych.
4. Uchwała Rady Gminy Dobrzyca Nr XXXII/214/13 w sprawie opinii dotyczącej nadania miejscowości Dobrzyca statusu miasta.
5. Mapy topograficzne Gminy Dobrzyca w skali 1:25000 z zaznaczonymi granicami – 3 arkusze
6. Opinia Głównego Geodety Kraju.
7. Wypis z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Dobrzyca.
8. Wybrane publikacje zawierające informacje o Dobrzycy - 16 szt.